

титъ на народнитъ представителства и държавнитъ вестници, нѣматъ непосредствена връзка нито съ предвестницитъ на модерната журналистика въ срѣднитъ вѣкове, нито пъкъ съ излѣзлия въ 911 г. въ Пекинъ вестникъ „King Pao“ (Известия на столицата), който минава за най-стария вестникъ въ свѣта.

Липсата на такава връзка се обяснява отъ К. Бюхеръ съ заемането мѣстото на римлянитъ въ ръководството на Европа отъ германскитъ народи, които стояли въ културно отношение много по-ниско отъ тѣхъ и не чувствували нужда отъ една съвършена информационна организация, като римската. Тѣ си служели съ по-првобитни срѣдства.¹⁾ Едва презъ XI и XII вѣкове, когато германскитъ народи достигнали до по-високо културно равнище, когато католическата църква пуснала дълбоки корени въ западнитъ страни и търговскитъ връзки между народитъ се засилили, се забелязва една по-организирана и оживена размѣна на новини. Бавно формата и начинътъ на събирането и предаването на новинитъ се промѣняватъ и подобряватъ съ увеличението на културата и засилването на отношенията и търговията между народитъ, докато се стигна — следъ великото откритие на Гутенберга — до съвършената форма на модерния вестникъ.

На изложбата на печата въ Кьолнъ презъ 1928 г. бѣ изложено едно табло — „Основното дърво на вестника“ — изработено отъ известния мюнхенски професоръ К. Д'Естеръ. На това табло бѣха показани разнитъ степени, които, споредъ К. Д'Естеръ, вестникътъ е отбелязалъ въ своето развитие. Той миналъ следнитъ фази: 1) говорящъ вестникъ, 2) ръкописенъ вестникъ, 3) печатенъ вестникъ, 4) картиненъ вестникъ.²⁾

Както въ Европа првобитни срѣдства и нисши форми за научаване и предаване на новини сж предшествували периодичния печатенъ вестникъ, който се явява въ края на XVI вѣкъ, тъй и въ България преди появата на Фотиновото „Любословие“, народътъ не е живѣлъ изолиранъ, откъснатъ отъ свѣта, а доколкото му е било възможно се е осведомявалъ за онова, което се случвало около него, съ разни срѣдства, които трѣбва да се смѣтатъ като заченки на журнализма въ България. Обаче, срѣдствата за информиране, които се употрѣбявали преди появата на првия български периодиченъ листъ, не сж напълно еквивалентни съ срѣдствата за информиране въ Европа, които представляватъ

¹⁾ Die Entstehung der Volkswirtschaft ч. I., стр. 236—237.

²⁾ Вж. Zeitungswesen стр. 11. Споредъ Н. Диез (Das Zeitungswesen стр. 15) вестникътъ е отбелязалъ следнитъ фази: 1) пѣсенъ на пътуващия пѣвецъ; 2) хвърчащъ листъ; 3) писмо; 4) месрелациони (издания съ политически сведения, разпространявани по време на панаиритъ въ Франкфуртъ, Лайпцигъ и др.).